

Králíček zamrkal. Nebyl to jeho odraz, zase na něj mluvil ten král.

„Abych pravdu řekl,“ lezlo z něj jako z chlupaté deky, „před Ferdinandem a Maxmiliánem a dalšími králíky z naší školy.“

„A proč?“

„Abych s nimi nemusel nastoupit proti zajícům.“

„Ty se vyhýbáš válce?“ zachmuřil se panovník a jizva na čele se mu prohloubila.

„Ne,“ zavrtěl králík hlavou. „Závodům.“

„Turnaje jsou přípravou na boj. Učí nás statečnosti a houževnatosti, jsou prověrkou naší síly,“ namířil na něj prst král. „Běž a pomoz svým přátelům proti zajícům. Král z boje neutíká.“

Karlík si otřel čumák, schoval korunu do batohu a běžel na hřiště. Travnaté závodíště bylo obklopené sestřiženými keříky. Zajíci hned po příchodu vyvěsili svoji vlajku. Na zeleném pozadí byl vyobrazený zajíc ve skoku přes potok. Na druhé straně hřiště se třepotala vlajka králíků, na které byl nakreslen svazek mrkví na zářivě žlutém pozadí.

Právě probíhalo přetahování.

Na jednom konci lana usilovně táhli všichni zajíci, na druhém konci králíci. Poslední byl Ferda. Napínal svaly, až mu lezly oči z důlků. Králík Karel si za něj stoupl, pevně uchopil lano a zabral. Přesně na tyhle poslední dvě paže se čekalo. Králíci zapřeli paty, a pak se krůček po krůčku dali do pohybu. Couvali a středovou část lana označenou červeným praporkem přetahovali na svou stranu. Stranu králíků!

„Hurá!“ volali králíci sborem.

„Já myslel, že jsi nás nechal ve štýchu,“ dloubnul Karlíka do zad Maxmilián.
„Králík přece z boje neutíká,“ usmál se králík Karel a v duchu králi děkoval. Bez něj by se na hřiště neodvážil.

